

[Bertel Haarder]

dre derved, skønt vi brugte alle kræfter lige til det sidste. Det vil alle, der har fulgt begivenhedsforløbet i pressen, også vide. Nu vel, de nugældende boligregler er såmænd heller ikke for lette at overskue, og vi må trøste os med, at det rent administrativt nok ikke bliver særlig meget værre.

Størstedelen af venstres folketingsgruppe har valgt at tage medansvar for hele pensionsforliget, fordi det rummer en del gode ting, som vi selv har været med til at forhandle igennem, og fordi vi har været med til at forbedre de forslag, der var lagt frem. Vi fik regeringen med i en hensigtserklæring om en ekstra pensionsreform, og – hvad man bedes bemærke – vi fik den til helt at opgive tanken om at starte en helt ny og skrap aftrapning af hele pensionen for folk med arbejdsindtægter på 30.000 kr. og opefter. Vi kunne slet ikke acceptere den Albertsenske indstilling, at pensionister skal vælge, om de vil arbejde eller være pensionister. Venstre ønsker netop tværtimod, at så mange som muligt skal begge dele. På lidt længere sigt vokser arbejdsmængden og dermed velstanden nemlig med arbejdsstyrken, modsat hvad mange siger og tror i dag.

For økonomien betyder pensionsreformen efter alt at dømme en momsstigning på ca. 1 pct. eller en tilsvarende stigning i indkomsts-katten. Det kan man udlede af et tidligere svar fra finansministeren til folketingets politisk-økonomiske udvalg den 25. april. Det forudses i dette svar, at hele stigningen i det private forbrug på ca. 2 pct. næste år skal gå til de såkaldte overførselsindkomster, herunder især pensionsreformen, således at der overhovedet ikke bliver nogen stigning for lønmodtagerne. Det betyder, at de partier, der har været ivrigst for at sætte reformen i værk straks, nu også må gå i spidsen og forklare lønmodtagerorganisationerne, at der slet ikke bliver nogen forbedring i reallønnen ved næste overenskomstfornyelse. Det forholder sig tværtimod sådan, at jo større stigningen i pengelønnen bliver, jo mindre bliver konkurrenceevnen og eksporten og dermed også realindkomsten på længere sigt. Når vi herved sætter pensionisternes forbrug op, så må andres forbrug sættes ned, og hvis højere pengeløn yderligere reducerer eksporten, så må andres forbrug sættes yderligere ned. Det er den nøgne lektie, som ikke er til at komme uden om, selv om især hr. Albertsen ikke

synes at tænke i de baner, og som vi, der er med i pensionsforliget, har en fælles, stærk forpligtelse til at forklare vore vælgere og ikke mindst lønmodtagerorganisationerne, som går til overenskomstforhandlinger om ikke så længe.

Palle Simonsen (KF):

Hr. Albertsen startede sin tale med at sige, at regeringen og socialdemokratiet var godt tilfredse med det forlig, der er indgået. Nu plejer man jo at sige, at når der er indgået et forlig, så skal det for at være godt være sådan, at enten er alle lige tilfredse eller også lige utilfredse, og derfor vil jeg da godt sige til hr. Albertsen, at vi er for så vidt også, tingene taget i betragtning, meget godt tilfredse med det resultat, som er opnået gennem disse forhandlinger. Vi mener egentlig, at der her har fundet en afvejning sted mellem, kan man vel nok sige, to hovedsynspunkter, og der er skabt en form for mellemproportional.

Det, som for os har været det mest markante og afgørende i forbindelse med forhandlingerne omkring pensionsreformen, har været at forhindre, at regeringen fik gennemført sit nye princip om, at folkepensionister, hvis de havde erhvervsindkomster over en vis størrelse, skulle kunne miste pensionen. Det ville have været et brud med den pensionistpolitik, som har været ført siden 1970. Det ville også have været uforståeligt for de pensionister, som siden 1970 har betalt et bidrag til den sociale pensionsfond, at de, når man startede udbetalingerne, ikke alene måtte se i øjnene, at de ikke havde fået en øre, men oven i købet konstatere, at de havde mistet alt det, de havde fået igennem en periode, nemlig folkepensionens grundbeløb. Men det er en praktisk ting; det, der for os er det helt, helt afgørende i denne sag, er dette, at vi mener, at der står to ældrepolitiske holdninger over for hinanden, nemlig den ene gående ud på: skal alle være pensionister, når de er 67 år, og den anden: skal det være et tilbud, men en ret, at man får folkepensionens grundbeløb fra det 67. år? Jeg tror nok, at det er vigtigt at slå fast, at den reelle pensionsalder er meget forskellig fra den ene person til den anden, og derfor skal det være sådan, at hvis man har lyst til at have et job eller drive sin virksomhed efter det 67. år,